

TRACY BROGAN

Přeju si...

tebe!

motto roman

Přeju si... tebe!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

motto

Tracy Brogan
Přeju si... tebe!

Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TRACY BROGAN

Přeju si...

tebe!

Praha 2020

Přeložila Lucie Libovická

Text copyright © 2014 Tracy Brogan
Translation © Lucie Libovická, 2020
All rights reserved.

*This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.*

Cover photography © Ruth Black / 9dream studio / Olga Zarytska /
pixelliebe / Susan Schmitz / Shutterstock.com

ISBN 978-80-267-1809-3 (epdf)
ISBN 978-80-267-1810-9 (epub)
ISBN 978-80-267-1811-6 (mobi)

PRVNÍ KAPITOLA

Narozeninové oslavy se v mnohém podobají gynekologickému vyšetření – cítíte se na nich poněkud nesvá, mírně v rozpacích. Jsou trochu příliš osobní, ale každý rok nevyhnutelné – a přesně takový je stěr z děložního čípku. Jen s tím rozdílem, že při narozeninách dostanete dárky. Měla jsem tušit, že se mi kolem dne mých narozenin nepodaří proklouznout po špičkách, aniž by bylo prozrazeno mé tajemství a utrpěla má důstojnost.

A tak se stalo, že jsem si celý den hleděla své práce v Centru plastické chirurgie v městečku Bell Harbor a zašla jsem si jen do místnosti pro personál pro kafe, když vtom jsem byla obklopená svými kolegy. Vrhli se na mě tiše a bez varování. Vzduch kolem mě se proměnil v pableskující tsunami růžových a purpurových metalických konfet a ohlušila mě salva hrdelního smíchu. Laskavý kolektiv se pohnul kupředu a zatlačil mě do kouta místnosti. Sněsela se další várka třpytivých konfet a usadila se mi na obličejí a ve vlasech jako střeptiny šrapnelu.

Objevili mé tajemství, nebylo úniku.

Stala jsem se obětí jednotky Narozeninového komanda a jeho třípytivé bomby.

Protože dnešek nebyl jen tak obyčejný den. Dneska jsem měla narozeniny. Narozeniny, ze kterých jsem neměla žádnou radost. Narozeniny, které jsem chtěla ignorovat. Narozeniny, které mě vykopnou z kolonky osmnáct až třicet čtyři a přesunou do kategorie třicet pět až smrt. A teď jsem byla lapena do zářivě barevné sítě Narozeninového komanda. Odpor byl marný.

„Překvapení!“

„Všechno nejlepší k narozeninám, Evelyn!“

„Všechno nejlepší k narozeninám, doktorko Rhoadesová!“

Snesl se další oblak konfet a někdo mi posadil na hlavu zašlou tiáru s barevnými sklíčky místo drahých kamenů, které se jistojistě tloukly s mými zrzavými vlasy. V místnosti se tísnilo mých šest kolegů-lékařů a další zaměstnanci naší ambulance, celkem dva tucty lidí, a ti všichni se překřikovali s dobře míněnými přáními, která se mísila s chichotáním a posměšky o mém stařeckém věku. Delle, naše korpulentní recepční ve středním věku, důležitě postoupila kupředu a na stůl uprostřed místnosti položila dort se svíčkami. Triumfálně se usmála od ucha k uchu.

Všichni se usmáli. Celá ta horda ke mně vysílala zářivé úsměvy. Přeshlapovali z nohy na nohu, tváře jim žhnuly očekáváním. Oči jim zářily vzrušením, tak jak to bývá, když se těšíte, že někdo bude radostí bez sebe... A to já nebyla.

Ne že bych nedokázala ocenit jejich snahu. Bylo to tím, že tak úplně narozeniny nemusím. Ne narozeniny obecně... jen když jde o mé vlastní narozeniny. Nemám

prostě v oblibě velké oslavy. Nejsem typ ženy, která je ráda středem pozornosti. Připadá mi trochu hloupé, když se na mě soustředí pohledy všech přítomných jen kvůli tomu, že jsem právě dosáhla určitého věku. Jako když jsem při sportovním dni dostávala diplom za účast. Ničím jsem si ho nezasloužila. Dostala jsem odměnu jen proto, že jsem se účastnila soutěží.

„Tak co, překvapili jsme vás?“ naléhala Delle a posunula si na nose silné brýle vypaseným prstem. Měla pro každý den v týdnu jiné obroučky. Tyhle byly tmavě tyrkysové. Tak to musí být úterý.

Doufala jsem, že otevřený oheň, plamínky všech těch svíček, by mohl aktivovat kouřový alarm, což by nás donutilo evakuovat se z budovy. Ale tolik štěstí jsem neměla. Lapena okamžikem jsem neměla na výběr, musela jsem s nimi držet partu. A tak jsem si na obličej nasadila masku překvapeného a šťastného oslavence.

„Ježíš, lidičky. To víte, že ano. Páni. Moc jste mě překvapili, fakt. Netušila jsem, že někdo z vás ví, že mám dneska narozeniny.“ Byla jsem upřímně překvapená, ale za to, jak jsem se hrála, že mám radost, bych zasloužila metál. Jedna nula pro mě.

„Prozradila nám to doktorka Pullmanová. Měla byste jí poděkovat,“ ukázala Delle na vysokou brunetu s účesem za dvě stě dolarů a nepraktickými, až komickými botami s vysokými podpatky.

Zpražila jsem tu ženu pohledem. Hilary Pullmanová byla jediná osoba ve městě, která byla informovaná, že mám narozeniny, a moc dobře věděla, že si nepřeju dělat kolem nich poprask. Hilary byla moje kolegyně v zaměstnání, moje nejbližší důvěrnice, a ještě před několika vteřinami i má nejlepší přítelkyně. Seznámily

jsme se na stáži plastické chirurgie a sblížily se během zkoušek a strastí, kterými jsme si musely projít jako lékařky. Nic nestmelí přátelství tak jako dělení se o jeden zubní kartáček před ranní směnou, když vás v noci před tím zavolali do práce.

Vyrůstala v Bell Harboru a naše přátelství bylo jedním z důvodů, proč jsem se rozhodla nastoupit zrovna sem. Pěkná kamarádka, věděla, že oslavu svých narozenin nesnáším. Přimhouřila jsem oči a pokusila se zatvářit zuřivě a nelítostně, ale Hilary byla na těch zpropadených podpatcích víc než o hlavu vyšší než já. Byla jsem jasně v nevýhodě.

Hilary se na mě bezelstně usmála a pokrčila rameny svým typickým způsobem, kterým naznačovala *promiň*, ale bylo jasné, že to nemyslí vážně. Pod bílým lékařským pláštěm jí vykukoval lem úzké přiléhavé černé sukně ušité na míru. Někdo by mohl říct, že je ta sukně příliš krátká. A měl by pravdu. Ale abych byla upřímná, kdybych měla nohy jako ona, taky bych nosila tak krátké sukně. Bohužel jsem tak krásné nohy neměla, a tak jsem mini nosit nemohla. Měřila jsem sto padesát sedm centimetrů. Takže jsem byla mini úplně celá.

Hilary zvedla ladnými prsty lékařskou špachtli, která ležela na stole před ní, a podala mi ji.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Evie. Víím, že není tak ostrá jako nástroje, které používáš ty, ale jen do toho. Ale nebodni mě,“ mrkla na mě laškovně.

Přebírala jsem od ní špachtli a pokusila se ji probodnout pohledem tak, aby si toho ostatní nevšimli, ale Hilary byla vůči mému našťvanému výrazu zcela imunní. Ne že by si ho nevšimla. Prostě ho nebrala na vědomí. Hilary zastávala názor, že jejím úkolem v našem přátel-

ství je si mě dobírat, škádlit mě a vyvádět mě z rovnováhy. Někdy v průběhu našeho přátelství se rozhodla, že je jejím úkolem zbavit mě škrobenosti a uvolnit mě, ale to jsem právě nepotřebovala. Byla jsem spokojená taková, jaká jsem byla. Většinou.

Delle vesele zasípala a zatleskala rukama před svými masivními šestkami: „No tak, přejte si něco, doktorko Rhoadesová. Sfoukněte svíčky.“

Usmála jsem se na ni i na ostatní a statečně jsem se snažila, aby to vypadalo upřímně, takže to nakonec upřímně vypadalo. Koneckonců, mysleli to dobře. Možná že tyhle narozeniny zas až tak příšerné nebudou. Je mi třicet pět, nejsem ještě tak stará. Alespoň nikde nevidím transparenty s nápisem *Soudný den* nebo balonky hlásající, že už jsem za zenitem. Žádné pohřební věnce ani černé dekorace. Jen confety a tiára. To zvládnou.

Odkašlala jsem si a nadechla se. „Děkuju vám, děkuju vám všem. Je to od vás opravdu moc milé. Poslední měsíce, které jsem prožila tady v Bell Harboru, byly báječné, díky vám se tu cítím jako doma. Nemůžu přijít na nic jiného, co dalšího bych si ještě měla přát.“

„Co takhle manžela?“ zvolala Delle. Zase se zachichotala a kývla na ostatní, na tmavém čele se jí zaleskl pot.

Tak to je k popukání, co? Provokuje mě na mé vlastní narozeniny!

To byla jediná nevýhoda toho přistěhovat se do tak malé, úzce propletené společnosti – naprostá ztráta soukromí. Byla jsem nejnovějším doktorem ve městě, což ze mě udělalo fascinující objekt zvědavosti všech dobrých lidiček v Bell Harboru. Asi jako meteorit, který by shodil kříž z místního kostela svatého Aloise a Neposkvrněného početí Panny Marie. Každý ve městě nejspíš ví, že žiju

sama v malém bytečku, uvažuji o koupi domu na břehu jezera a že jsem trvale nezadaná. Hlavně to poslední leželo místním lidičkám hodně na srdci. Všem kromě mě, tak je to. Já mám ještě spoustu času na to, najít si manžela.

Pokud bych nějakého chtěla.

A to já nechtěla.

Většinou.

Taky jsem nechtěla, aby všichni tihle lidé, vtěsnaní do malé místnosti, spekulovali o mém milostném životě, nebo o tom, že žádný nemám. Můj soukromý život byl, no... soukromý. Jen kdyby dovolili, aby soukromý zůstal i nadále.

A tak jsem ze sebe vydala nepřesvědčivé „he he he“ a otočila se k dortu. Zírala jsem na svíčky a předstírala, že usilovně přemýšlím, abych vyplodila důstojné přání. Většinu života jsem žila ve vědecké bublině, na důkazech založené filozofii, a vymyslet přání při sfoukávání svíček tak nebylo součástí mého života. Narozeninová přání se neplní o nic víc než ta, která si přejete, když rozfukujete do vzduchu chmýří pampelišky nebo když házíte drobné do fontány. Přání nejsou nic jiného než nerealizované cíle.

Přesto se mi jako duha zářící z ponurého nebe po bouři zjevila před očima představa mě samé v nadýchaných rozevlátých bílých šatech, jak kráčím k oltáři vstříc ženichovi oblečenému ve smokingu, ale ženichovi chyběla tvář. Všude voněly jasně růžové růže a kolem postávaly družičky v šatech barvy levandule. V uších mi tiše bzučely tóny Pachelbelova Kánonu v D-dur. Srdce mi nelogicky začalo bít rychleji, jako by tohle byl cíl, který jsem si vytyčila. Ale tak to samozřejmě nebylo.

Tohle nebylo nic pro mě. Ne teď. Měla jsem svoji práci, svoji kariéru. To mi stačilo.

Většinou.

Cukla jsem sebou. Tím zatřepáním jako bych vymazala představu z magické kreslicí tabulky ve své hlavě a sfoukla jsem svíčky, aniž bych si něco přála. Všichni začali tleskat a pohnuli se v jedné vlně, synchronizovaní jako hejno tuňáků. Tuňáků, kteří už se nemůžou dočkat dortu. Znovu mě obklopili.

„Ukaž, pomůžu ti,“ přistoupila ke mně Gabby, manažerka naší ambulance. Zastrčila si loknu blondatých vlasů s růžovými konečky za mnohokrát propíchnuté uši. Když se pohnula, tyrkysově-oranžová sukně jí zašustila kolem kotníků. Bylo jí dvacet osm let, ale měla ten typ mladistvé kůže bez vad, za jaký naše pacientky vynakládaly tisíce, jen aby ho získaly. Byla to také mladší sestra Hilary, díky čemuž byla svým způsobem i mou mladší sestrou.

„Tady máš talíře,“ řekla a podala mi jich celý stoh.

Byly ozdobené obrázky koťátek s tiárou, takovou, jakou jsem měla na hlavě i já, jako by mi bylo pět, a ne třicet pět. Buď někomu ty talíře zbyly z dětské narozeninové oslavy, nebo si mě chtěl někdo dobírat. Radši jsem nechtěla vědět, která z variant je správná.

„Kdo si dá rohový kousek se spoustou polevy?“ zvolala jsem místo toho. Ulevilo se mi, že mám co dělat rukama. Jen ať už ta oslava začne – a skončí, abych se mohla vrátit ke kartám svých pacientů a dokončit dnešní papírování. Pak ještě něco mám.

S dortem jsem udělala krátký proces, rychle jsem ho rozkrájela na kousky. Být plastickým chirurgem má své výhody. Gabby a Hilary rozdaly talíře a vrátily se ke mně, aby i ony dostaly svůj díl. Já jsem si také ukousla, protože

jsem věděla, že je to moje povinnost. To znamenalo, že budu muset provádět o tři čtvrtě hodiny víc kardio cvičení, abych ho ze sebe dostala. Věděla jsem, že tuk mi ucpe cévy jako starý motorový olej. Ale dort to byl sakra dobrý. Lepkavý, sladký a lákavý.

Gabby si nacpala do pusy velkou marcipánovou růží. „*Feliz aniversário*,“ procedila kolem růže, která jí zbarvila zuby doruda. Vypadala jako upír. „Tak se řekne portugalsky všechno nejlepší k narozeninám.“

„Odkdy mluvíš portugalsky?“ zeptala se jí Hilary a uštípla si kousíček z miniaturní porce dortu, kterou si nandala na talíř.

Její sestra nezávazně pokrčila rameny: „Už nějakou dobu. Jsem samouk. Je to úžasný jazyk. A Portugalci jsou úžasní chlapi.“

Hilary přikývla. „Jo, když už je řeč o úžasných chlapcích, Evie, to by ti neublížilo, víš.“ Znovu zaměřila svůj tmavě hnědý pohled na mě.

Zdvihla jsem zrak od svého kousku dortu: „Učit se portugalsky?“

„Ne,“ zašeptala Hilary. „Přát si manžela. Víš, a nějaké techtle mechtle, když už slavíš narozeniny.“ Mírně zahoupala kyčlemi, kdyby nebylo jasné, jak to myslí.

Gabby se zachichotala a já se zakuckala dortem. Natáhla jsem se pro svůj šálek s kávou, ale byl prázdný. Polkla jsem, jak nejlépe to šlo, abych ze sebe dokázala vysoukat: „Proč si myslíš, že dnes nemám žádné techtle mechtle v plánu?“

„Protože bys mi to řekla.“

Měla pravdu. Řekla bych jí to.

„A protože tvoje matka volala kvůli té dnešní večeři,“ dodala Gabby. „Mluvila jsem s ní asi před čtvrtěhodinou.“

„Ty jsi mluvila s mojí matkou?“

Gabby přikývla a růžové konečky vlasů se jí svezly na ramena. „Jo, a říkala, *Vamos ser tarde. Podemos encontrálo no restaurant*.“

Moje zvědavost dostoupila vrcholu stejně jako hladina cukru v mém těle. „Má portugálština je poněkud zrezivělá, Gab. Cos to říkala?“

„Říkala jsem, že tví rodiče se s tebou setkají až v restauraci, protože se opozdí.“ Uloupla další cukrovou růži.

„Taky říkala, že nesnese pomyslení, že trávíš další narozeniny sama,“ dodala Hilary a napíchla na vidličku osamělý drobeček.

„Ne, to neřekla!“ Hlas se mi zadrhl v krku. Rozhlédla jsem se, abych zjistila, jestli to náhodou nezaslechli všichni v místnosti. Naštěstí byli očarovaní dortem. Ztišila jsem hlas a záměrně šeptem jsem ze sebe vysoukala: „Moje matka by nikdy nic takového neřekla. Ani kdyby jí někdo držel skalpel pod krkem.“ Už jsem se neobtěžovala dodat, že co se týče podobných záležitostí, moje matka je ještě méně sentimentální než já a ví, že jsem ke své plné spokojenosti strávila narozeniny o samotě už víckrát.

Hilary pozvedla kosmetičkou dokonale upravené obočí: „No dobře. Dostalas mě. Neřekla to. Ale, Evie, už jsi tu skoro čtyři měsíce a já jsem neslyšela, že by ses aspoň jedinkrát zmínila, že jdeš na rande. Je čas si vyrazit a seznámit se s novými lidmi.“

„Ano, a když říká s lidmi, tak myslí s muži,“ upřesnila Gabby. „Můj přítel Mike zná spoustu nezadaných kluků, se kterými by sis mohla vyjít. No dobrá... spoustu je přemrštěné slovo. Zná nejmíň dva. A dva už jsou na zábavný mejdan dost, že ano?“

Sestry se společně zasmály a já jsem přemítala, jak moc vážně to myslí. „Ani radši nechci vědět, jaký mejdan máte na mysli.“

Hilary odložila talíř. „No, Steve a já chodíme na nudné večírky se sezdánými páry, ale i ty jsou lepší než trávit narozeniny sama. Upřímně řečeno, Ev, musíš se trochu snažit, nebuď tak vybíravá.“

Napřímila jsem se. Nejvíc jak to šlo, a připravila jsem se k obraně.

„Já nejsem vybíravá. Jen jsem neměla čas. Pořád pracuju.“

„Pořád pracuješ, protože jinak nemáš co dělat,“ kárala mě mírně, ale povědomě. Tuhle její připomínku jsem slyšela předtím už tolikrát.

„Když jsi tu byla stáží, to bylo správné a v pořádku vynést kartu Mám moc práce,“ dodala Hilary, „ale teď už jsi tu na plný úvazek. Máš jasně stanovené ordinační hodiny. Tak dost výmluv.“

Podobná konverzace vždycky zapříčinila, že mě začala svrbět kůže. To bylo jediné téma, na kterém jsme se s Hilary nikdy neshodly – můj nezáměr o to, najít si muže. Ona byla šťastně vdaná a měla dvě nádherné děti, a tak nedokázala pochopit, proč já tuto fázi života odkládám. Proč je středem mé pozornosti budování kariéry, a ne rodiny. Ale já jsem jednoduše nespěchala. Poznala jsem na vlastní kůži, že manželství má i svou stinnou stránku. Věděla jsem, jaké fiasko to způsobí, když ztroskotá. Prožila jsem to se svými vlastními rodiči. Mí rodiče...

„Počkej!“ zalapala jsem po dechu, když mé podvědomí vytlačilo na povrch určitou myšlenku. Odložila jsem talíř s cinknutím na stůl a zahleděla se na Gabby: „Říkala jsi,

že se se mnou setkají až v restauraci? Oni, plurál, jako oba moji rodiče?“

To nemůže být pravda. Určitě jde jen o mou matku. Přesně tak, jak bylo v plánu.

Gabby pomalu přikývla. Uvědomila si, jak se náhle změnilo mé chování.

„Co přesně říkala?“ zeptala jsem se a potlačila nutkání ji chytit za ramena a pořádně s ní zatrást.

Gabby nakrčila obočí: „Řekla, *„Diga a Evelyn estava tarde estávamos“*.“

„Ne! Anglicky, prosím. Mluv vážně.“

Gabby obrátila modré oči ke stropu, jako bych to byla já, s kým není k vydržení.

„No tak dobře. Tvá matka řekla, *„Vyřidte Evelyn, že se s ní setkáme až v restauraci, protože její otec se zdržel v ordinaci.“* Proč je to tak důležité?“

Bylo to strašlivě důležité, ale tomu ony dvě nemohly rozumět. O tomhle jsem obvykle nemluvila.

„Mí rodiče spolu nevychází,“ vysvětlila jsem. „A to je popravdě mírně řečeno. Jsou jako kočka a pes. Mezi mými rodiči to vypadá, jako když smícháte bělidlo se čpavkem a pak k tomu přidáte kolu a Mentos. Pro všechny v okruhu tří kilometrů je to otravné a zničující.“

Oba mí rodiče byli kardiochirurgové.

Zaneprázdnění, veledůležití lékaři. Torakochirurgové, což mi neustále a opakovaně připomínali během celého mého mládí, když si mě mezi sebou přehazovali sem a tam. Už dávno byli rozvedení a od mé imatrikulace na lékařskou fakultu jsme společně nesdíleli ani jedno jídlo. Tehdy slavnostní večeri znenadání ukončila situace, kdy má matka mrskla gaspacho na lněné kalhoty mého otce a s hlasitým dupotem odkráčela

z restaurace, ještě než přinesli předkrm. Zbyly po ní díry v chodníku.

„Oni ti neřekli, že přijdou oba?“ vyzvíдалa Hilary. Slyšela hodně historek o tom, jak spolu mí rodiče navzájem soupeřili jako ďáblové, jenže ne všechny. Věděla ale, že se domnívám, že jeden z důvodů, proč oba vykonávají praxi v Ann Arboru, je, že si navzájem přetahují pacienty.

„Ne, neřekli mi to.“ Přemítala jsem o možných důvodech, proč se dostaví spolu. Bylo jich málo. Možná že mého otce jmenovali vrchním chirurgem. Možná matka vynalezla další novou revoluční chirurgickou techniku. Nebo možná byl jeden z nich vystaven zhoubné nákaze opičího moru a zbývá mu jen pár dní života. Měli jsme se setkat ve velmi příjemné restauraci, tak jsem doufala, že tomu tak není. Ale pořád na tom něco nesedělo. Nejenže se dostaví oba, ale zjevně jedou spolu. Je pravda, že Ann Arbor je vzdálen jen pár hodin jízdy od Bell Harboru, ale i tak musí být jeden z nich spoután v kufru auta.

Tohle bylo všechno nějaké prapodivné.

„Doktorko Rhoadesová,“ nakoukla do dveří lékařského pokoje jedna ze sester. „Volá doktor McKnight z oddělení urgentního příjmu. Říká, že potřebuje konzultaci ohledně tržné rány ve tváři. Vy máte dneska pohotovost, že ano?“

„Ty máš pohotovost?“ vykulila oči Hilary. „Proč sis ji s někým nevyměnila, když máš dneska narozeniny? Já bych si ji s tebou klidně vyměnila, kdybys mi řekla dostatečně předem.“ V jejím hlase znělo jak překvapení, tak i odsouzení. Zjevně jsem posílila její přesvědčení, že si záměrně nabírám práci, abych se vyhnula společenským povinnostem. Jenže já jsem ve skutečnosti jen potřebovala víc peněz. Každý groš, který jsem vydělala,

jsem hodlala nastrkat do svého budoucího domu. Mé srdce si získalo jedno místočko přímo na pobřeží, a tam nejsou domy nijak levné.

„Já jsem ráda, když mám pohotovost. A mimochodem, všichni ostatní mají děti a musí jít domů.“ Oslovila jsem sestru: „Prosím, řekněte mu, že tam hned budu.“ S tímhle pacientem si rychle poradím, a ještě přijdu na večeri včas. Jen si nestihnu napřed zaběhnout domů a převléknout se.

Zvedla jsem ruku a zamávala na poslední lidi, kteří ještě prodlévali na oslavě mých narozenin. Parta už prořídla a já jsem zjistila, že mí ostatní společníci se už vrátili k práci.

„Děkuju všem za bezvadnou narozeninovou oslavu. Omlouvám se, že jsem vás nacpala sacharidy a že musím běžet, ale povinnost volá.“

Když jsem odcházela do čekárny, několik hlasů mi ještě jednou popřálo k narozeninám. Než jsem opustila kancelář, vynadala jsem Hilary a Gabby, které mi byly v patách: „A vám dvěma patří velké, tučné dík za to, že jste práskly, že mám narozeniny.“ Zahrozila jsem na ně prstem, jenže Hilary se má bezmocná frustrace jako obvykle ani trochu nedotkla a já byla tajně ráda. Musela jsem si přiznat, že mi bylo hluboko uvnitř příjemně a že mě dojalo, že se tahle skupinka lidí kvůli mně obtěžovala. Jasně, možná se jen těšili na dort, ale všichni tleskali, když se mi podařilo sfouknout najednou všechny svíčky.

„*Não há problema,*“ zasmála se Gabby. „Mimochodem...“

Hilary svou sestru přerušila: „Já vím, že sis ve skrytu duše přála, abychom ti připravili parádní jízdu.“

Hlasitě jsem se zasmála její zmýlené jistotě: „Ne, to jsem opravdu neměla v úmyslu. Ale oceňuji vaše gesto.“

„Někdo tě musí naučit, jak se pořádně pobavit, Evie. Užívej si trochu.“ Usmála se víc než bylo v této situaci patřičné.

Gabby natáhla ruku a stiskla mi paži. „Třeba bych mohla později poslat k tobě do bytu svého přítele Axela na *foda pena*.“

„Co je to *foda pena*?“

„To je parádní šu...“

„Huš!“ zasykla jsem a naznačila jsem, že jí podříznu krk.

Delle, naše recepční, se hbitě a strategicky postavila za Hilary a Gabby a poslouchala náš rozhovor. Teda, jak se takováhle ženská, která váží skoro jako sumo zápasník, dokáže nehlasně proplížit tak blízko a tajně poslouchat jako úkladný vrah? Nebyla vedoucí Narozeninového komanda jen tak pro nic za nic.

***

Abych se z plastické chirurgie dostala na urgentní příjem, musela jsem seběhnout dvě patra po schodech a projít několika dlouhými chodbami. Každý, koho jsem po cestě potkala, mě zdravil širokým úsměvem, někteří se dokonce i zahihňali. Buď se po nemocnici rozeslo, že mám dneska narozeniny, nebo jsem si ještě stále nezvykla, jak jsou místní lidé přátelští.

Na oddělení urgentního příjmu v Bell Harboru bylo rušno, ale ani zdaleka tam nebyl takový chaos jako v Chicagu, kde jsem se školila. Naléhavé situace tady byly toho typu, jaký je v letoviscích na pobřeží běžný,

a celé oddělení mělo příjemnou atmosféru. Ne že by sem nepřivázeli raněné po automobilových nehodách nebo lidi se srdeční příhodou a podobné akutní případy, ale nikoho s bodným nebo střelným zraněním. Parkoviště sanitek nebylo postříkané sprejery a za celé měsíce jsem tu neviděla jedinou zdrogovanou šlapku.

Otevřela jsem kovové dveře. Když jsem vstoupila, sestřička v zelené uniformě o krok uskočila, ale pak se i ona usmála od ucha k uchu. Tmavé vlnité vlasy měla vyčesané do drdolu a já si byla téměř jistá, že se jmenuje Lecia, ale protože jsem to nevěděla na sto procent, jen jsem se na ni také usmála. Ošetřovatelky nesnášejí, když je oslovíte cizím jménem. To jsem se poučila už na medicíně.

„Dobrý den, doktorko Rhoadesová. Vy jste se na to dneska vyparádila. Jste tu kvůli té tržné ráně v obličejí?“

„Vyparádila?“

Sestra mi ukázala na hlavu.

Ach!

Ne.

To jako vážně?

Zvedla jsem ruku a jo, byla tam. Ta tiára. Strhla jsem ji z hlavy, přitom jsem si vytrhla i pár vlasů. Jak jsem mohla na tu zatracenou tiáru zapomenout? Není divu, že se na mě každý culil.

„Promiňte, mám narozeniny,“ zamumlala jsem a odhodila tiáru do koše na odpadky. Sčísala jsem si vlasy z obličejce a cítila, jak mi tvář polévá horko. Vsadím se, že se mi na ní dělají fleky. Ach jo, to mám za to, že mám tak světlý obličej. „A ano, jsem tu kvůli té tržné ráně v obličejí. O co jde?“

Sestra mě zavedla k místu za závěsem. „Muž, běloch, dvacet sedm let, versus flaška whisky a přístaviště.“

„Cože?“

„Řídil opilý vodní skútr a narazil do přístaviště. Obličejem prolomil molo. Ale podle toho, co vykládá, nevytil ani trochu chlastu.“

Přikývla a pozvedla obočí, evidentně ohromená pořádkem jeho priorit. Vytáhla z regálu jeho kartu, podala mi ji a dodala: „Ale je hezký a nechce mít jizvu.“

Odhrnula závěs ke straně a já se podívala do karty.

Tyler Connelly. Dvacet sedm let. Dobrý zdravotní stav. Zaměstnavatel neuvedený. Přistoupila jsem k němu blíž, abych si ho lépe prohlédla.

Byl vysoký a statný. To jsem byla schopna konstatovat, i když ležel na lehátku. Oči měl zavřené, vlasy rozčuchané, prameny vyšisované, zjevně trávil spoustu času na slunci. To vysvětlovalo i fakt, že byl opálený všude po těle, až kam jsem viděla, s výjimkou obličeje – jenž byl popelavě bledý a po jedné straně odřený. Na čelisti měl přiloženou gázu, od brady až na půl cesty k levému uchu.

Zastrčila jsem si jeho kartu do podpaží. „Pane Connelly, jsem doktorka Rhoadesová.“

Z lůžka se ozvalo mírné zachrápání.

Zadávala jsem se na sestru, která se mu chystala měřit krevní tlak a nasazovala mu manžetu tlakoměru.

„Koukám, že jste mu hezky pomohli od bolesti,“ prohlásila jsem suše.

Sestra se zahihňala. „Nic jsme mu nedali. Nezapomeňte, že pil whisky. Byl napůl v anestezii, už když se sem dostal.“

„Cože? V úterý odpoledne?“

Nebylo neobvyklé, že pacienti byli na urgentním příjmu opilí, ale tenhle nevypadal jako běžný zpustlík nebo bezdomovec. Byl samý sval a dobře živěný. I přes

bledý nádech pokožky a gázu přilepenou na bradu měl z estetického hlediska příjemný obličej. Byl by dobrým modelem, jako drsňák. Ne že by na mě něco takového zapůsobilo, ale byl to zatraceně pohledný muž.

Přistoupila jsem těsně k lůžku a zvedla hlas: „Pane Connelly, vzbudte se.“

Škubl sebou a otevřel oči. Byly trochu skelné a podlité krví, ale i tak to byly nejhezčí světle modré oči, které jsem kdy viděla.

Ještě jednou jsem nahlédla do jeho karty.

Dvacet sedm.

Nezaměstnaný.

Pod vlivem alkoholu.

K čertu.

A ještě jednou k čertu.

Podíval se na mě a zamrkal – pomalu, jako by jeho mozek teprve stahoval instrukce, jak to udělat. Pak mu lenivý úsměv zdvihl jeden koutek.

„Páni,“ prohlásil o tom, co spatřil, a zase zavřel oči. „Tady teda mají zatraceně sexy sestřičky.“

Skutečná sestra se zahihňala, pak se mu naklonila blíž k uchu a křikla: „Haló! Šípkový Růženče, probuďte se. Tohle je doktorka. A hodlá vám zašít obličej, tak byste jí měl projevít náležitou úctu.“

Ta se mi líbí! Ať se jmenuje, jak chce.

Při jejích slovech mu vylezly oči z důlků a rychleji zamrkal. Úplně jsem viděla, jak se mu pomalu zaostřeje zrak. Prohlédl si mě od hlavy k patě, jako by si ukládal do paměti všechny části mého těla.

„Vy jste doktorka?“

Takhle na mě pacienti reagovali často. Byla to cena za to, že jsem malá baculatá zrzka v zemi vysokých mužů

v bílých pláštích a s přemrštěným egem. Ale pokud mě matka něco dobře naučila, tak to bylo nikdy se necítit nikým ponížena. Nehodlala jsem se nechat ponížovat nezaměstnaným sedmadvacetiletým floutkem, který nemá v úterý odpoledne nic lepšího na práci než se opít a hrát si s hračkama pro chlapy. Založila jsem ruce na prsou a zvedla bradu, čímž jsem se stala minimálně o centimetr vyšší.

„Ano, pane Connelly. Jsem doktorka Evelyn Rhoadesová, plastická chirurgyně s atestací. Slyšela jsem, že jste měl dnes nehodu, takže vám teď sundám obvaz z tváře a podívám se vám na ránu. Rozumíte mi?“

Odložila jsem kartu a přešla jsem na druhou stranu lůžka.

„Jasně, jo, jasně.“ Mírně přikývl a zašklebil se, možná to bylo bolestí, kterou mu způsobilo jeho zranění, anebo možná, a to spíš, že se u něj začínala projevat kocovina. Táhl z něj alkohol. Ale ne ten zatuchlý kyselý puch, který obvykle provází bezdomovce. Tohle byl spíš nasládlý pach, jako bublinky růžového šampaňského, které zbylo po večírku, smíšené s kakaovým máslem. Můj opilý pacient zjevně neklesl až tak hluboko.

„Bolí vás něco, pane Connelly?“ zeptala jsem se.

„Jsem v pohodě.“ Podíval se na mě, jako by chtěl ještě něco říct, ale netušila jsem, zda to mělo něco společného s jeho zdravotním stavem, nebo s tím, jaký měl dojem ze mě. Zdálo se, že jsem ho zaujala, ale zároveň se tvářil i poněkud podezřívavě.

„Doktor McKnight mu kontroloval paži a rameno,“ informovala mě sestra. „Čekáme ještě na výsledky rentgenu, ale nezdá se, že by měl nějaké zlomeniny nebo projevy otřesu mozku.“

Natáhla jsem si fialové gumové rukavice. „To zní, jako byste mohl dopadnout o moc hůř, pane Connely. Když se to vezme ze statistického hlediska, měl jste dost štěstí.“

Pohlédl na mě svýma stříbřitě modrýma očima: „To jo, jsem chlap, co se ho drží štěstí.“ Začal se hihňat, ale přehodnotil to a místo toho se zakuckal. Při kašli si položil opatrně ruce na hrud', čímž dal najevo, že ho přece jen něco bolí. Přestože měl na sobě nemocniční košili s modrým vzorem, všimla jsem si, že se mu při zakašlání natáhly a smrštily všechny svaly.

Moje taky.

Sakra, Gabby, ty a to tvoje *foda pena!*

Přitáhla jsem si kolenem černou stoličku na kolečkách blíž k lůžku a můj vnitřní hlas mi připomínal, že je mu dvacet sedm. Že je nezaměstnaný. A k tomu opilý.

A ještě tu byla jedna drobnost. Je to můj pacient!

„Pane Connely, jsem tu, abych vám ošetřila zranění ve tváři. Takže pojďme se tomu věnovat.“

Zavrtěl se na lůžku a košile se mu svezla z ramene. Ignorovala jsem to. Ignorovala jsem i to, že odhalil tetování na deltovém svalu. Ničím mě nepřitahoval. Byla jsem profesionálka. Prostě se zcela soustředím na jeho zranění, ne na jeho fyzický vzhled. I když mě Hilary a Gabby přemlouvaly, že potřebuju trochu sexuální gymnastiky, a přestože už to bylo dávno, kdy jsem ležela naposledy v horizontální pozici s mužem, a i když jsem měla narozeniny, tenhle muž, nebo vlastně ztracený kluk ze Země Nezemě, nebyl přesně to, co jsem potřebovala. Co jsem potřebovala, bylo dát se do práce.

Zatímco jsem mu opatrně sundávala obvaz, sestra, aniž jsem ji o to požádala, začala připravovat ták s potřebami na šití.

Můj pacient měl rozeklanou tržnou ránu, která se mu táhla od brady až na tvář. Byla asi tři centimetry dlouhá, hluboká, ale ne až ke kosti. I tak bude jeho zranění vyžadovat šití v několika vrstvách a pacient bude mít skoro určitě jizvu. Přesto ho dokážu zašít tak, aby byla vidět co nejméně. Udělám všechno pro to, aby z něj byl zase švihák, a ne ohyzda. To dokážu. Schopná jsem na to dost.

„Bude to vyžadovat pár stehů, pane Connelly. Už vás někdy zašivali?“ Zatlačila jsem mu na kůži.

Pacient se zase zasmál: „Už mockrát.“

„Jste náchylný k nehodám?“ Nevím, proč jsem se ho na to ptala. Z hlediska medicíny to nemělo žádný význam, ale ponoukla mě k tomu nemístná zvědavost, jak tento pacient tráví svůj čas.

„Ne, jen prostě neumím sedět v klidu.“ Měl hluboký hlas, příjemně drsný. Takový ten hlas, který by v méně profesionální ženě mohl vyvolat zakázané myšlenky. Naštěstí pro něj, ale i pro mě, já jsem taková žena nebyla. Většinou.

„Jaká zranění jste utržil v minulosti?“ zeptala jsem se a ani jednou jsem se nepodívala na to tetování.

Pacient si povzdechl, jako když si nechává mou otázku projít hlavou, což vzhledem k okolnostem patrně opravdu dělal.

„Vykloubené rameno, přetržený přední zkrřížený vaz, zlomené zápěstí. Taky jsem si jednou při snowboardingu rozrazil čelo.“ Zvedl ruku a dotkl se okraje svého pravého obočí, kde měl bledou jizvu.

Té bych si sama všimla, kdybych se tak urputně nesnažila vyhnout se očnímu kontaktu. Naklonila jsem se blíž, abych jizvu zkontrolovala. Jak jsem to udělala, otočil se ke mně a já jsem se přistihla při myšlence, že je to

ďábelsky nefér, že má nějaký muž takhle husté tmavé řasy, zatímco moje vyžadují vydatnou několikanásobnou dávku řasenky.

„Chcete, abych vám je vyjmenoval všechny?“ chtěl vědět. „Už jsem všechno řekl tomu druhému doktorovi.“

Napřímila jsem se a mrkla na sestru: „Můžete mi podat pacientovu kartu, prosím?“ Sestra mi ji podala a já jsem si ji rychle prošla. Zaměřila jsem se na seznam dřívějších zranění, která detailně zdokumentoval doktor McKnight. Zlomené a vymknuté končetiny, zhmožděnin. Tenhle chlap byl buď příšerně nemotorný, nebo měl rád adrenalinové sporty. Jenže na to, aby byl nemotorný, měl příliš vyvinuté svaly.

„No, pane Connelly, kromě toho, že jste si dnes způsobil fyzickou újmu, řekl byste, že jste obecně v dobrém zdravotním stavu?“

„Ano, madam.“

Madam?

To zabořelo. Byla jsem sice skrz naskrz feministka, ale žádná žena, které ještě nebylo pětasedmdesát, nechce, aby ji oslovovali *madam*. To už by mě klidně mohl oslovovat *babi*. Píchlo mě ostře u srdce. Možná že mi tyhle narozeniny leží na srdci víc, než jsem si přiznávala. Najednou jsem se cítila... troufám si říct... rozmrzelá.

„Nemyslíte si, že je to poněkud lehkomyšlné, jezdit na vodním skútru a pít při tom whisky?“

Ach, ano, už je to tak, jsem jistojistě mrzutá. Úplně jsem cítila, jak mi nesouhlasně ztuhly rty, když jsem vyslovovala slovo *whisky*, jako kazatelova žena za éry prohibice.

Jenže můj mladý pacient bohem obdařený krásnou tváří se jen zasmál: „Jo, to opravdu nebyl dobrej nápad.“

Jenže já jsem se vzdal piva kvůli půstu. A navíc jsem neplánoval, že budu jezdit na vodním skútru. Byla to svým způsobem náhoda.“

Nedokázala jsem si představit, jakou náhodou mohl skončit na vodním skútru, ale to nebyla moje starost. Neměla jsem v pracovním popisu tohle nezvedené štěně soudit. V popisu práce jsem měla jen spravit tvář, kterou si roztrhlo. Nehledě na to, že jsem si byla dost jistá, že půst se drží někdy kolem Velikonoc, a protože byl červen, tak pan Connelly mi zjevně nehodlá poskytnout přímou odpověď na mé otázky. Je čas pustit se do práce.

„Tak jo, pojďme na to, sešijeme to, ať už jste odtud pryč.“

Sestra se otočila a já jsem konečně zahlédla její jměnovku. Jmenovala se Susie. Jak mě proboha napadla Lecia? Tohle byl přesně ten důvod, proč jsem si musela dávat dobrý pozor, abych někoho neoslovila špatným jménem. Nemohla jsem si být jistá, že si vzpomenu na správné jméno. Dokázala jsem vyjmenovat všechny svaly v lidském těle, ale kdybyste se mě zeptali na jméno kohokoliv z personálu naší ambulance, natož nějaké náhodné sestry na oddělení urgentního příjmu, budu ztracená.

„Děkuji vám, Susie,“ zavolala jsem na sestru, když odcházela za dalším pacientem.

Ocitla jsem se sama se svými nástroji a dalšími potřebami v ruce a jala jsem se sešívát tržnou ránu. V tom jsem vynikala. Žádná jména. Žádné klábosení. Tohle byla moje parketa. Hlasy a pípání zdravotnických přístrojů kolem mě se slévaly do jednolitého šumu. To byla kulisa, kterou jsem znala většinu svého života. Došla jsem k závěru, že mi podobný ruch vyhovuje.

Jenže dneska, když jsem se snažila soustředit na zranění před sebou, mě okolní zvuky neuklidňovaly jako obvykle. Ale nebyl to hluk nebo chaos rušného oddělení urgentního příjmu, co mě rozptylovalo. Byl to obličej pana Connellyho. Z čistě vědeckého hlediska byl jeho zjev fascinující. Měl téměř dokonale symetrické rysy, včetně páru symetrických dolíčků. Takto vyvážený obličej má jen velmi málo lidí. Bylo to fascinující. To byl důvod, proč jsem se na něj musela pořád dívat. Z čistě vědeckého hlediska.

Jako vědkyně jsem si nemohla pomoci. Musela jsem ocenit muskulaturu jeho širokých ramen nebo vystupující šlachy na jeho předloktí, které se pohybovaly, když složil ruce přes ploché břicho. Pod tím nemocničním andělíčkem měl patrně pekáč buchet. Nemluvě o ještě dalším příkladu dobře vyvinutých součástí mužského těla.

Páni, to je tu takové horko? Anebo se možná moje narozeniny staly spouštěčem prvního návalu horka před menopauzou. Protože mi přece nemůže být horko z toho, že je pan Connelly tak atraktivní. Nic takového na mě nepůsobí. Já si vydělávám na živobytí tím, že vytvářím nádherné tváře. A mimo to je mu jen dvacet sedm let, propánaboha. Je o osm let mladší než já. A navíc mě oslovuje *madam*.

Tohle byla chyba Delle, Hilary a Gabby, protože mi vtloukly do hlavy bláznivé, erotické myšlenky. V tom to vězí.

Kdybych byla ženou ve věku dvacet a něco let, tohle vzrušení by bylo logické, přestože ten chlap zjevně trpěl nedostatkem zdravého selského rozumu a nevykonával žádné placené zaměstnání. Jenže... Možná by to nebylo logické ani v tom případě. Když mi bylo dvacet a něco,

studovala jsem na medicíně, pak jsem byla na stáži, potom jsem studovala postgraduál. Zatímco se moji kamarádi oddávali večírkům a nezávaznému sexu, já jsem studovala. Když odjeli na jarní prázdniny, já jsem pracovala jako dobrovolník na bezplatné klinice. Rodiče mě naučili, že mám nejdřív pracovat, teprve potom si hrát. A tenhle chlapík byl moc hezká hračka.

Jenže existovala i tajná součást mého já, které scházelo, že jsem nikdy nebyla frivolní, bezstarostná a hloupá. Nemám tím na mysli až tak hloupá, abych si nebezpečně hrála v loděnici, ale možná dost hloupá na to, abych byla uprostřed týdne opilá.

Nečekaně mi unikl zkroušený povzdech, nedokázala jsem ho potlačit.

„Už vás to nudí?“ Můj pacient už měl zase zavřené oči, koutky úst mírně zdvižené.

„Já na vás pracuju, pane Connely. A když pracuju, nikdy se nenudím,“ odpověděla jsem.

„Tylere,“ prohodil pan Connely.

„Promiňte?“

„Prosím, říkejte mi Tylere. Jediný člověk, který mě kdy oslovoval pane Connely, byla ředitelka střední školy. A kdykoliv mě tak oslovila, nedopadlo to dobře.“

„Proč? Byl jste snad problematické dítě?“ To si dokážu představit. Chlapec příliš roztomilý, až tak, že to už nebylo výhodou. Podněcující city. Kamarád se všemi roztleskávačkami. Takový, co si nevšímá knihomolek jako jsem já.

Otevřel oči a zadíval se na mě, aniž pohnul obličejem. „Nebyl jsem problematické dítě. Já jsem učiněný andílek. Jen mám ve zvyku být na nesprávném místě v nesprávný čas a s nesprávnými lidmi.“

Vtom se náhle zavlnil závěs, někdo ho odhrnul ke straně. „To jsi řekl správně, chlapče. Co se to sakra dneska dělo na té lodi?“

Naproti mně se najednou objevil muž se stříbrnými vlasy spálený od slunce a s minimálně dvoudenním strništěm. A upřeně hleděl na mého pacienta.

S výjimkou krátkého, zběžného pohledu na něj pan Conn..., chci říct Tyler, nijak nereagoval. „Jak jsi věděl, že jsem tady, Carle?“

„V tomhle městě se nic neutají.“ Muž vytáhl plechovku limonády z kapsy svého – ach můj bože, co to je, to, co má na sobě – županu.

Byl to župan.

Světle modrý froté župan.

S lupnutím otevřel plechovku. Choval se tu jako doma. „Ale informace mám jen kusé. Takže buď mi teď řekneš, co se stalo, nebo si to poslechnu, až to budeš vysvětlovat policajtům, protože jsou dole ve vestibulu a něco mi říká, že hledají právě tebe.“

To, jak se zdálo, konečně vzbudilo pozornost mého pacienta. Zvedl ruku, aby přerušil moji práci, a pokusil se otočit obličej, jenže já jsem ho chytila za bradu, ještě než si rozpáral můj poslední steh.

„Řekl jsi jim něco?“ chtěl vědět Tyler.

Muž se zasmál, jako by to byla absurdní otázka. „Samozřejmě že ne.“

„Mluvil jsi se Scottym?“ zeptal se ho Tyler.

„S tvým bratrem? Ne. Proč? Co ten s tím má společného?“ Muž v županu se začal mračit, rty měl našpulené obavami.

„Najdi ho a odvez domů. Řekni mu, ať s nikým nemluví, jasně?“

Carl se zhluboka napil z plechovky. Slyšela jsem, jak limonáda šumí, sledovala jsem, jak mu poskakuje ohryzek, a přemýšlela jsem, kdo to je, a – což bylo ještě důležitější – co se to tu ksakru děje.

„Tvé matce se to nebude líbit,“ řekl muž Tylerovi a zase se napil.

„Máma je teď ta poslední, kdo mi dělá starosti, Carle. Hlavně najdi Scottyho. Jestli se ti to povede, ať se nedá sehnat po telefonu. A drž ho dál od mámy.“

Carl přimhouřil oči a složil si na prsou ruce oděné do rukávů froté županu. Přece mě musí brát na vědomí. Nebyla jsem si ale ani jistá, jestli si vůbec všiml, že jsem tady taky. Jen se tiše díval na mého pacienta. Až konečně pravil: „Ten mladík něco posral, že jo?“

Tyler se na mě zadíval, jako by zvažoval, nakolik jsem důvěryhodná, a pak se zase zahleděl na Carla.

„Ne. Se Scottym je všechno v pořádku. O to se postarám. Teď odtud zmiz, než tě policie najde a sebere tě jako bezdomovce za potulku. Vypadáš v tom županu úplně jako pobuda.“

Carl si jednou rukou uhladil klopou, jako by měl na sobě norka místo obnošeného froté hadru. „Tenhle župan miluju. Tvoje matka mi ho dala k Vánocům. Myslím, že ho v obchodě ukradla, ale chtěla mi věnovat něco hezkého.“

„Župan je na nošení doma, ne na veřejnosti. Už jsme ti to říkali tisíckrát.“ Tyler si povzdechl, tentokrát hluboce a pomalu. Zaťal zuby a ukázal tak napětí, které dříve nedával najevo. Ale Carl pokrčil rameny, jako by ho to nezajímalo. Zjevně ani neviděl nic špatného na tom, jakým způsobem přišel k oblečení. Nakonec se podíval na mě a když jeho pohled dospěl k mému obličejí, trochu

se mu rozšířily oči. Naklonil plechovku limonády mým směrem jako při náhodném přípitku. „Promiňte, že jsem rušil, zrzko. Rodinné záležitosti.“

„To je doktorka, Carle. Chovej se k ní s náležitou úctou,“ citoval Tyler slova, která před chvílí pronesla sestra. A já bych se i zasmála, kdybych nebyla tak vyjevená.

„Rád vás poznávám,“ odpověděl Carl. Zvedl plechovku, malíček měl zvednutý. „Proč máte ve vlasech ty třpytky?“

„Cože?“

To ne! Prohrábla jsem si rukou hlavu a dolů se začaly snášet lesklé konfety, přímo na obličej mého pacienta.

„Ach, Ježíši! Já... Ach jo!“ Ometla jsem Tylerovi tvář, abych ho zbavila růžových a fialových vloček. „Promiňte. Já mám... mám dneska narozeniny.“

Tyler se na mě podíval, svařtil koutky modrých očí a já se mohla jen domnívat, že se baví na můj účet.

„Ale? Všechno nejlepší k narozeninám,“ popřál mi.

Carl zdvihl limonádu ještě o něco výš. „Všechno nejlepší, doktorko. Postarejte se mi dobře o toho kluka, jo?“

Přikývla jsem. „Ano, samozřejmě.“ Třpytky ve vlasech? Já to Narozeninové komando zabiju! Nějak mazaně, aby mě nechytili.

„No, tak já mizím. Pokusím se ty poldy nějak zmást, aby se k tobě nedostali,“ oznámil Carl, když se otočil k odchodu.

„Ne,“ zarazil ho Tyler. „Nech mě, ať si s tím poradím sám, Carle. Slib mi to.“ Nebyla to prosba. Byl to rozkaz.

Sledovala jsem, jak se ramena ve froté županu zase apaticky pohnula. „Tak jo, chlapče. Když říkáš. Ale tvoje matka z toho nebude mít radost.“

Ustoupil od lůžka a zatáhl závěs tak, jak visel předtím. Kovové kroužky zacinkaly, jako když chrastí řetězy, a pak nastalo ticho.

„Promiňte mi to,“ omlouval se Tyler, jakmile se závěs přestal hýbat. Zrudla mu kůže. Přestože jsem to mohla přičítat tomu, že už mu je lépe, věděla jsem, že se červená rozpaky. Jenže já jsem nebyla v pozici, abych ho mohla soudit. Obvykle pacienty neošetřuju se třpytkami ve vlasech.

„To je v pořádku,“ uklidňovala jsem ho. „Pojďme dokončit to šití.“

Poposedla jsem si na stoličce a jala se šít další steh, ale zvědavost ve mně bublala jako chemická reakce ve zkumavce. Chtěla jsem se ho zeptat, kde dneska byl a proč ho chce vyslechnout policie. Ale už dávno jsem se poučila, že každý pacient by mohl vyprávět nějakou smutnou nebo naopak vzrušující historku a že je vždycky lepší nechat tento druh zapeklitých podrobností sociálním pracovníkům. Někdy bylo těžké odolat zvědavosti, ale ať už se před tím, než můj pacient naboural do mola, stalo cokoli, nic mi do toho nebylo. Věděla jsem, že není záhodno se do toho plést.

Postupně jsem Tylerovi sešívala ránu. Po chvíli si zase hlasitě povzdechl.

„Máte nějaké sourozence?“ zeptal se mě. Pronesl to tesklivým hlasem a já cítila, jak moje strategie nezúčastněnosti slábně.

„Ne.“

Popravdě řečeno jsem někde měla dvě nevlastní sestry, ale ty se ve skutečnosti nepočítaly, protože většina manželství mého otce trvala tak krátce, že jsem sotva měla čas zapsat se do knihy hostů, než jeho manželky a jejich

potomci odešli z mého života. Bylo stejně lepší nenechat se zatahnout do detailů jejich komplikovaných životů. Svůj život jsem si udržovala mnohem jednodušší.

Tyler si položil ruce křížem na trup. Nemocniční košile mu sklouzla z ramen ještě níž a odhalila o něco víc tetování, ale ne natolik, abych poznala, co to je. Bylo to komicky dráždivé. Tohle musí cítit muži, když se dívají ženám do výstřihu.

„Tak to já mám dva bratry a dvě sestry,“ vypočítával Tyler. „A stojí to hodně úsilí tahat je furt z bryndy.“

Moje ruka přestala zašívát a mysl naopak pracovala na plné obrátky. Neměla jsem se ptát, ale udělala jsem to: „A proč je to na vás, vytahovat je z bryndy?“

Zasmál se, ale spíš než vesele to znělo rezignovaně. „Protože si na nás zasedly problémy. Ten chlap v županu je můj nevlastní otec. Měl by na ně dohlédnout.“

Ráda bych slyšela víc. Opravdu. Chtěla jsem vědět, jak se stalo, že můj pacient skončil opilý na vodním skútru v úterý odpoledne a narazil do přístaviště, co s tím má společného jeho bratr Scotty a proč je zodpovědný za své sourozence, ale podívala jsem se na hodiny na stěně a na nich stálo osmnáct hodin a čtyřicet minut. Na setkání s rodiči přijdu hodně pozdě a pokud je nechám samotné, hrozí, že se začnou navzájem bodat steakovými noži.

Klábosit s Tylerem Connelym mi nepomůže sešít mu tržnou ránu, od toho tady jsem především. Technicky vzato, jsem tady jen a jen od toho. A mimochodem, kdybych slyšela víc, jen by mě to zatahlo do dalších emocionálních komplikací, které je lepší nechat stranou. A tak jsem nic neřekla a dál jsem mlčky šila.

Po chvíli Tyler zase zavřel oči a znovu si povzdechl. „Jak dlouho už tohle děláte?“

Utáhla jsem steh. „Asi čtyřicet minut, ale už to mám skoro hotové.“

Tyler se pobaveně zasmál: „Myslel jsem, jak dlouho už jste doktorka.“

„Aha.“ Usmála jsem se, přestože to nemohl vidět. „Už nějakou dobu.“

„To nemůže být moc dlouho. Vypadáte strašně mladá. Kolikáté narozeniny to dneska slavíte?“

Neměla jsem v úmyslu mu na tu otázku odpovídat. Ale příjemně se poslouchalo, že aspoň vypadám mladě. „Pane Connelly, potřebuju, abyste přestal mluvit a nehýbal čelistmi, prosím. Už to bude.“

Běžný bzukot oddělení proťal náhle hluboký a autoritativní hlas. O několik vteřin později sjel závěs zase ke straně a v mém zorném poli se objevila masa námořnické modří. Vzhledla jsem a na druhé straně lůžka jsem spatřila obrovitého policejního důstojníka. Vedle něj stál další urostlý polda se silnými předloktími a slunečními brýlemi se zrcadlovými skly.

„Tyler Connelly?“ shlížel větší policista na mého pacienta obdařeného symetrickou tváří.

Tyler otevřel oči.

„Nějaký problém, páni důstojníci?“ chtěla jsem vědět. Přepadlo mě naléhavé nutkání jim sdělit, že Tyler Connelly právě utekl zadními dveřmi. Jenže vzhledem k tomu, že ležel na lehátku mezi námi, pomyslela jsem si, že by se nenechali oblafnout. Mimo to, pokud si policie chtěla promluvit s mým pacientem, asi na něj něco měli, zatímco já jsem neměla vysvětlitelný důvod, proč bych se vůči němu měla cítit ochranářsky.

„Já jsem Tyler Connelly,“ přiznal se bez známky zaváhání.

„Tyler Connolly, jste zadržen za odcizení majetku. Konkrétně za odcizení vodního skútru, zničení majetku a způsobení značné škody. Máte právo mlčet. Cokoliv řeknete, může a bude u soudu použito proti vám. Máte právo na obhájce. Pokud si obhájce nemůžete dovolit, bude vám přidělen. Rozumíte svým právům, která jsem vám právě vysvětlil?“

Odcizení skútru? Způsobení značné škody? Podívala jsem se na svého pacienta, čekala jsem, co odpoví. Byla jsem tak překvapená, že jsem se neklidně zachvěla. Tyler určitě ten vodní skútr neukradl. Určitě se někde stala chyba. Určitě se bude hájit a policie spokojeně odejde s tím, že nebyl spáchán žádný zločin.

Jenže Tyler Connolly ke mně vzhlédl. Tentokrát neměl tvář ani trochu zbarvenou rozpaky. Byl chladnokrevně klidný jako lupič šperků na francouzské riviéře, ledově modré oči nevykazovaly sebemenší známky pochybností.

Nedokázala jsem od něj odtrhnout zrak.

I když pronesl: „Ano, rozumím. Ale než mi nasadíte pouta, nevadilo by vám, kdyby mi tahle holka, co má dneska narozeniny, došla ksicht?“

DRUHÁ KAPITOLA

Když jsem dobíhala do restaurace, vyklepávala jsem podpatky staccato na kočičích hlavách dlážděného chodníku. Trvalo mi ještě dvacet minut, než jsem došla svého pacienta – domnělého zločince. Jenže to nakonec nevypadalo, že by jeho zločin byl jen domnělý. Tyler neřekl vůbec nic, a tím se vlastně přiznal.

Smutný, moc smutný příběh. Tyler Connelly se zdál být okouzující, i když poněkud lehkovážný chlapík, ale neškodný. Zjevně mě ošálil jeho krásný zjev. Pod hezkým opálením a vypracovanými svaly se skrýval kriminálník. A já se už nikdy nedozvím, co se s ním stalo. Odvezli ho do vězení a ta jeho nádherná symetrická tvář přijde vniveč, pohledu na ni si bude užívat maximálně nějaký jeho spoluvězeň.

Když jsem dorazila ke dveřím restaurace U Arna, mrkla jsem na hodinky. Čtvrt na osm. Pane bože! To snad není možné. Doufala jsem, že se tam mí rodiče zatím nepohádali a nezpůsobili značný rozruch. Z paměti mi jako ďábelský klaun vyskočily vzpomínky na mé jedenácté narozeniny. V tom roce byli mí rodiče ještě svoji, přestože se jejich rozbroje stupňovaly, a tak si častěji brali